

**МАТЕРІАЛИ ДО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА
«НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРАЦІВНИКИ ГЛУХІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМ. О. ДОВЖЕНКА, 1952 – 1991 РР.» (ЛІТЕРИ «Д – І»)**

Реконструйовано життєвий та науковий шлях науково-педагогічних працівників (прізвища яких починаються на літери «Д – І»), котрі працювали у Глухівському національному педагогічному університеті ім. О. Довженка за радянської доби. Запропонований перелік є продовженням матеріалів, які були опубліковані у Історичних судіях суспільного прогресу, № 2, 2014 року.

Ключові слова: науково-педагогічні працівники, виш, кафедра, ректорат, посада.

-Д-

Давидов Микола Григорович народився 3 жовтня 1955 р. у с. Обеста Рильського району Курської області Російської РФСР в селянській родині. 1970 р. закінчив Обестянську восьмирічну школу. 1972 р. закінчив Крупецьку середню школу (Рильський район Курської області). У 1972 – 1977 рр. навчався на відділенні електрифікації Рильського радгосптехнікуму. У 1973 – 1975 рр. перебував у лавах Радянської армії у Пскові, демобілізувався у званні ефрейтора, в запасі отримав лейтенанта. У квітні – серпні 1977 р. – механік-електрик колгоспу ім. М. Горького у Рильському районі. 1977 р. був нагороджений медаллю «За трудову відзнаку». Впродовж 1977 – 1981 рр. навчався на факультеті загальнотехнічних дисциплін і праці Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. У липні – серпні 1979 р. у складі студентського будівельного загону перебував у Болгарії.

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1981 р. призначений на посаду викладача трудового навчання Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 1 листопада 1981 р. звільнений з у зв'язку з обранням на посаду голови профкому цього ж вишу. У 1982 – 1986 рр. виконував навчальне навантаження викладача кафедри трудового навчання і креслення на умовах погодинної оплати праці. 31 січня 1986 р. обраний на посаду штатного викладача кафедри трудового навчання і креслення. 12 травня 1987 р. звільнений у зв'язку з переводом на посаду директора Козинської СШ (Рильський район, Росія). Член КПРС з 1978 р.

(Відомчий архів Глухівського національного педагогічного університету ім. О. Довженка (далі – ВАГНПУ), особова справа викладача (далі – ОСВ) Н. Г. Давидова, 9 арк.; ВАГНПУ, ОСВ Н. Г. Давидова 1986 – 1987 рр., пагінація відсутня).

Давидова Іда Григорівна народилася в березні 1915 р. у Києві в родині робітника. Навесні 1923 р. сім'я перебралася до Глухова. Після закінчення Глухівської семирічної школи у 1930 р. влаштувалася на роботу до Київського Червонопрапорного заводу (*тогочасна назва заводу «Арсенал» – прим. авт.*), де працювала на кресляркою-конторщицею. Одночасно навчалася у школі плановиків. 1933 – 1935 рр. працювала економістом-статистиком Текстильного комбінату Дорожного комітету ^{рос.}УЧХ Південно-Західної залізниці. Після перенесеного захворювання на тиф, у січні 1935 р. повернулася до Глухова, де рік працювала плановиком Глухівського міжрайсоюзу. В травні 1936 – серпні 1937 рр. – комсорг обкому ЛКСМУ в Глухівській школі № 1. Впродовж 1937 – 1939 рр. навчалася на вечірньому відділенні географічного факультету Глухівського учительського інституту. У 1939 – 1941 рр. – лаборант кафедри педагогіки та секретар комсомольської організації цього ж вишу. Із жовтня 1941 р. до січня 1944 р. перебувала в евакуації у с. Інсар (Мордовська АРСР, РРФСР, місто з 1958 р.), де працювала редактором мовлення міського радіовузла та викладачем історії ВКП(б) Інсарського сільгосптехнікуму. Із серпня 1944 по січень 1945 р. – викладач історії СРСР та економічної географії Глухівської медичної школи.

16 лютого 1945 р. призначена на посаду асистента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного учительського інституту. У 1940 – 1946 рр. навчалася на заочному відділенні географічного факультету Харківського державного педагогічного інституту ім. Г. С. Сковороди. У 1948 – 1950 рр. на базі Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького складала кандидатські іспити («діалектичний та історичний матеріалізм», «історія ВКП(б)», «історія СРСР», «німецька мова»). 8 вересня 1955 р. звільнена з посади у зв'язку зі скороченням штатів.

За інформацією персональної анкети, мала слабкий рівень володіння німецькою та англійською мовами. Член ВКП (б) з березня 1945 р. (ВАГНПУ, ОСВ І. Г. Давидової, 19 аркушів).

Діденко Борис Васильович народився 13 червня 1889 р. у м. Старобільськ Харківської губернії (зараз – Луганська область) у родині лікаря. У 1908 – 1913 рр. навчався на природничому відділенні фізико-математичного факультету Харківського імператорського університету. 1909 р. за участь в студентських страйках на півроку був тимчасово виключений зі складу студентів. 1913 – 1914 рр. – лектор агрономічних курсів Валуйського земства. 1914 – 1917 рр. – викладач сільгоспучилища у Тамбовській губернії, 1917 – 1919 – викладач Луганської гімназії, 1919 – 1922 рр. – викладач сільгоспучилища (технікуму, інституту) у Персянівці (нині – Октябрьський район Ростовської області РФ), 1922 – 1924 рр. – спеціаліст із захисту рослин (молодший науковий співробітник) при Харківській обласній с/г дослідній станції. 1924 – 1933 рр. – зав. учбової частини Одеського технікуму виноградарства і виноробства. За сумісництвом працював інших одеських вишах (агроінститут, колгоспний університет) та науково-дослідних установах (с/г дослідна станція, спостережний пункт бюро захисту рослин Наркомзему УСРР). Після ліквідації Одеського сільськогосподарського технікуму, у 1933 – 1934 рр. – лектор Маслівського інституту селекції та насінництва ім. К. А. Тімірязєва (с. Маслівка Миронівського району Київської області). Після смерті батька повернувся до Старобільська, 1934 – 1937 – викладач Старобільського ветеринарного та медичного технікумів. 1937 – 1938 рр. – старший викладач зоології Кременчуцького учительського інституту. Після закриття у Кременчуці природничо-географічного факультету був переведений до Глухова.

17 липня 1938 – 27 серпня 1941 рр. – старший викладач та завідувач кафедри зоології Глухівського учительського інституту. У 1941 – 1943 р. перебував на окупованій території. У Глухові 8 місяців працював учителем початкової школи та близько року ентомологом в інституті конопель. 29 квітня – 21 вересня 1944 р. – старший викладач та завідувач кафедри зоології Глухівського учительського інституту. Через хворобу дружини родина переїхала до Полтави. Впродовж 1944 – 1945 рр. – старший викладач кафедри захисту рослин Полтавського сільськогосподарського інституту. У березні – жовтні 1945 р. – старший викладач курсу захисту рослин Дніпропетровського сільськогосподарського інституту. 31 листопада 1945 р. – старший викладач зоології Глухівського учительського інституту. Звільнився 4 лютого 1953 р.

За інформацією персональної анкети мав слабкий рівень володіння німецькою та французькою мовами. Безпартійний. (ВАГНПУ, ОСВ Б. В. Діденка, 28 арк.).

Джумага Олег Богданович народився 22 серпня 1950 р. у с. Рудки Борщівського району Тернопільської області в сім'ї вчителів. 1967 р. закінчив Чортківську середню школу № 1 та місцеву музичну школу. У 1967 – 1968 рр. працював викладачем музичної студії Чортківського клубу залізничників по класу домри та вчителем співів 5-7 класів Пастушівської восьмирічної школи (Чортківський район). Впродовж 1968 – 1972 рр. навчався на музично-педагогічному факультеті Івано-Франківського державного педагогічного інституту ім. В. С. Стефаника.

Після завершення навчання направлений на роботу до Глухівського державного педагогічного інституту (викладач музики по класу скрипки). 15 серпня 1972 призначений на посаду викладача музики. 4 травня 1975 р. звільнений з посади у зв'язку з призовом до лав Радянської армії. Член ВЛКСМ з 1964 р. (ВАГНПУ, ОСВ О. Б. Джумаги, 12 арк.).

Дегтярук Олексій Мартіанович народився 10 травня 1956 р. у селищі Біле Лутугинського району Ворошиловградської (з 1990 р. – Луганської) області. 1967 р. закінчив чотирьохрічну початкову школу колгоспу «Комсомолець». 1973 р. закінчив Білорічинську СШ (Лутугинський район). У листопаді 1973 – травні 1974 рр. – робітник будівельного цеху Білорічинської центральної збагачувальної фабрики. 1974 – 1976 рр. – перебував у лавах

Радянської армії. Службу проходив у Монгольській народній республіці. Демобілізувався у званні лейтенанта. У серпні – грудні 1976 рр. – електрослюсар з ремонту обладнання Центральної збагачувальної фабрики (ЦЗФ) «Білоріченська» виробничого об'єднання «Ворошиловградвуглезбагачення». 1976 – 1977 рр. – робітник будівельної бригади учгоспу «Велико-Спетинський» (Фастівський район, Київська область). Впродовж 1977 – 1982 рр. – навчався на факультеті механізації сільськогосподарського виробництва Української ордену Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії у Києві («сільське господарство. Викладач сільськогосподарських дисциплін»).

За направленням міністерства освіти УРСР 15 листопада 1982 р. призначений на посаду викладача кафедри загальнотехнічних дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 1 вересня 1989 р. у зв'язку з переходом на навчання в аспірантуру до Московського НДІ трудового навчання і професійної орієнтації АПН СРСР.

Член ВЛКСМ з 1973 р. (ВАГНПУ, ОСВ О. М. Дегтярука, пагінація відсутня).

Дербо Василь Андрійович народився 15 липня 1937 р. у с. Наумівка Корюківського району Чернігівської області у селянській родині. 1952 р. закінчив Наумівську середню школу. Того ж року вступив до Городнянського педучилища. 1955 р. був переведений до Прилуцького педагогічного училища, яке наступного року закінчив, здобувши спеціальність вчителя початкових класів та вчителя співів 5-7 класів. У 1956 – 1961 рр. навчався на відділенні російської мови та літератури, музики і співів філологічного факультету Ніжинського державного педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя.

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1961 р. призначений на посаду викладача музики по класу домри Глухівського державного педагогічного інституту. 16 листопада 1961 р. звільнений у зв'язку з призовом до лав Радянської армії. Після демобілізації у званні молодшого лейтенанта, 16 січня 1964 р. поновлений на посаді викладача музики по класу домри. 31 серпня 1968 р. звільнився за власним бажанням. Член КПРС з 1964 р. (ВАГНПУ, ОСВ В. А. Дердо, 20 арк.).

Дерев'янкін Валентин Вадимович народився 31 березня 1959 р. у с. Фашуєвка (очев. Фацівка – прим. авт.) Перевальського району Луганської області в родині робітника. У 1976 р. закінчив Глухівську СШ № 3. 1976 – 1977 рр. – токар заводу при НДІ «Сатурн» (Глухів). 1977 – 1979 рр. – перебував у лавах Радянської армії. 1979 – 1980 рр. – слухач підготовчого відділення Київського державного педагогічного інституту іноземних мов. Впродовж 1980 – 1985 рр. – навчався на факультеті англійської мови КДПІ іноземних мов («вчитель англійської та французької мови»).

За направленням міністерства освіти УРСР 29 серпня 1985 р. призначений на посаду викладача кафедри іноземних мов Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 30 вересня 1986 р. у зв'язку з переводом на роботу до Києва. За інформацією персональної анкети вільно володів англійською та французькою мовами. Член ВЛКСМ з 1973 р. (ВАГНПУ, ОСВ В. В. Дерев'янкін, 11 арк.).

Домбровський Олександр Петрович 1 жовтня 1987 р. призначений на 0,5 ставки викладача цивільної оборони та медицини (за сумісництвом) Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 16 травня 1989 р. звільнений за власним бажанням. Основне місце роботи – ургентний лікар-хірург Глухівської ЦРЛ.

(ВАГНПУ, ОСВ О. П. Домбровського, пагінація відсутня).

Дорохіна Валентина Тихонівна народилася 2 жовтня 1940 р. у Ворошиловграді (з 1990 р. – Луганськ) у родині робітника. 1957 р. закінчила СШ у Луганську. 1957 – 1958 рр. – навчалася у Ворошиловградському ПТУ № 12. 1958 – 1960 рр. – продавець Ворошиловградського міськхарчторгу № 2. 1961 – 1962 рр. – машиністка, лаборантка кафедри педагогіки і психології Луганського педінституту. Впродовж 1961 – 1967 рр. навчалася на вечірньому відділенні філологічного факультету Луганського ДПІ ім. Т. Г. Шевченка («вчитель російської мови та літератури»). 1967 – 1970 рр. – викладач кафедри психології ЛДПІ з погодинною оплатою. Впродовж 1970 – 1972 рр. – на навчанні в аспірантурі Харківського педінституту ім. Г. С. Сковороди.

За направленням 1 вересня 1973 р. призначена асистентом психології Глухівського державного педагогічного інституту. 11 листопада 1976 р. переведена на посаду старшого

викладача. 17 травня 1977 р. на засіданні вченої ради НДІ загальної та педагогічної психології АПН СРСР захистила дисертацію кандидата психологічних наук на тему «Исследование процесса принятия учебного задания». 10 жовтня 1978 – 10 січня 1979 рр. – в. о. завідувача кафедри педагогіки психології. 1 лютого 1979 р. – на посаді доцента кафедри педагогіки психології. 18 лютого 1981 р. присвоєне вчене звання доцента. Станом на 1981 р. мала 12 публікацій. 25 серпня 1982 р. звільнена у зв'язку з обранням по конкурсу в іншому вузі. Безпартійна. (ВАГНПУ, ОСВ В. Т. Дорохіна, пагінація відсутня).

Дробницька Людмила Володимирівна народилася 1904 р. в Курську в родині службовця. 1921 р. закінчила середню, а 1922 р. музичну школи в Курську. У 1922 – 1924 рр. – навчалася у Харківському музичному технікуму, а після його реорганізації – у Харківському музично-драматичному інституті, інструкторсько-педагогічний факультет якого закінчила 1929 рр. («викладач музики профшкіл та музкурсів з класу фортеп'яно»). 1930 – 1936 рр. – стажувалася при інституті. 1936 – 1945 рр. – працювала у музичному училищі Курська. 1945 – 1956 рр. працювала викладачкою по класу фортепіано у музичному училищі м. Вентспіле (Латвійська РСР). 1956 – 1965 рр. працювала у дитячих садках Вентспілса музичним керівником.

27 вересня 1967 р. призначена на посаду старшого викладача музики (по класу фортепіано) Глухівського державного педагогічного інституту. 1 серпня 1972 р. звільнена у зв'язку з виходом на пенсію. Тимчасово працювала на посаді викладача ПМК музики і співів на період пологової відпустки іншої працівниці з 1 листопада 1978 по 15 червня 1979 рр. (ВАГНПУ, ОСВ Л. В. Дробницької, 20 арк.).

Дубина Георгій Валер'янович народився 15 липня 1950 р. у Володимирі-Волинському Волинської області в родині службовця. У 1967 р. закінчив Глухівську середню школу № 1. Упродовж 1967 – 1972 рр. навчався на факультеті автоматики Львівського ордена Леніна політехнічного інституту (спеціальність «електронні обчислювальні машини», кваліфікація «інженер-електрик»). Мав військове звання лейтенант. 1972 – 1975 рр. – інженер-наладник на Київському заводі обчислювальних і керуючих машин. У той час склав кандидатський іспит з філософії на базі кафедри філософії АН УРСР.

15 жовтня 1975 р. призначений на посаду молодшого наукового співробітника НДС Глухівського державного педагогічного інституту. 17 квітня 1976 р. звільнився за власним бажанням. Член ВЛКСМ з 1964 р. (ВАГНПУ, ОСВ Г. В. Дубини, 8 арк.).

Дубина Микола Петрович народився 19 липня 1935 р. у Глухові в родині робітника. 1953 р. закінчив Глухівську середню школу № 2. 1953 – 1954 рр. працював завідувачем Глухівського клубу к-ту [sic] ім. Куйбишева. Упродовж 1954 – 1959 рр. навчався на фізико-математичному факультеті Глухівського державного педагогічного інституту. 1959 – 1962 рр. – перший секретар Глухівському райкому ЛКСМУ, 1962 – 1963 рр. – комсорг обкому комсомолу по Глухівському теруправлінню, у 1963 р. – перший секретар Глухівського сільського комітету комсомолу. У 1962 р. обраний депутатом Глухівської районної ради депутатів трудящих.

28 грудня 1963 р. призначений на посаду асистента математики Глухівського державного педагогічного інституту. 16 січня 1964 р. переведений на посаду проректора по заочній освіті. 1 березня 1969 р. звільнений у зв'язку з переходом на іншу роботу. Член КПРС з 1958 р. (ВАГНПУ, ОСВ М. П. Дубини, 17 арк.).

Євтушенко Микола Васильович народився 25 серпня 1944 р. у м. Хорольськ Приморського краю РРФСР у селянській родині. 1961 р. закінчив Березотіцьку СШ (Лубенський район Полтавської області). 1961 – 1963 рр. – вчитель естетичного виховання Березотіцької СШ. 1963 – 1966 р. – перебував у лавах Радянської армії. Військове звання – старший лейтенант. Після закінчення однорічної військової школи був командиром взводу у Москві («Москва Г-2»). Нагороджений медаллю «20 років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.». 1966 – 1968 – керівник естетичного виховання, вчитель музики і співів Березотіцької СШ. Впродовж 1962 – 1970 рр. навчався на заочному відділенні факультету педагогіки і методики початкової освіти Глухівського ДПІ.

19 вересня 1968 р. призначений викладачем музики і співів Глухівського державного педагогічного інституту з погодинною оплатою. Після 5 років роботи на погодинній оплаті, 5 вересня 1973 р. переведений у штат на посаду викладача ПМК музики і співів.

Був делегатом XXI з'їзду ВЛКСМ. Нагороджений нагрудним знаком «За відмінні успіхи з вивчення і пропаганди пам'яток історії та архітектури»

Член КПРС з 1969 р. (виключений 21 травня 1982 р.). Звільнений 27 серпня 1984 р. у зв'язку з переходом на іншу роботу (Глухівська СШ № 1). (*ВАГНПУ, ОСВ М. В. Євтушенка, 54 арк.*).

-Є-

Євсейчик Ігор Федорович народився 21 жовтня 1925 року в Києві у сім'ї службовця. Батько, Євсейчик Федір Васильович – старий більшовик, член компартії з 1919 року; працював у політвідділі 44 Щорсівської стрілецької дивізії. Мати, Євсейчик Олександра Аркадіївна – була депутаткою Київської міської ради двох скликань (1939 – 1946 рр. та 1946 – 1950 рр.).

Упродовж 1932 – 1941 рр. Євсейчик І. Ф. навчався в Київській СШ № 155. На початку Великої Вітчизняної війни разом із матір'ю та сестрою був евакуйований у Магнітогорськ. Навесні 1942 р., його батька, Євсейчика Ф. В. призначають директором Белебейського машинобудівного заводу, тому сім'я переїжджає у м Белебей Башкирської АРСР. Після закінчення місцевої школи № 1 працював робітником-електриком Белебейського енергомеханічного заводу. У жовтні 1942 року поступив у Куйбишевський авіаційний інститут, проте за місяць навчання припинив та добровільно пішов у лави РСЧА. Упродовж грудня 1942 – травня 1944 рр. був курсантом Калінінського військового училища технічних військ РСЧА, де одержав військове звання молодший лейтенант і спеціальність «офіцер-хімік». У травні 1944 року був призначений начальником хімічної служби 2-го мотострілецького батальйону 29 гвардійської Унеської Червонопрапорної мотострілецької бригади 1-го Українського фронту. Воював на території Польщі, Німеччини, Угорщини. Дістав поранення різного ступеня (контузія, легке і важке): під Львовом (літо 1944 року), на Сандомирському плацдармі (восени 1944 року) та при форсуванні р. Одер (січень 1945 року). Після одержаних ран півроку перебував на лікуванні та у відпустці в Києві. Був нагороджений орденом «Червона Зірка» (березень 1945 р.) та медаллю «За перемогу над Німеччиною» (травень 1945 р.). У вересні 1945 року був демобілізований у званні гвардії старшого лейтенанта з 29 гвардійського Унечського Червонопрапорного орд. Леніна, Суворова, Кутузова, Б. Хмельницького, О. Невського мотострілецького полку Центральної групи радянських окупаційних військ в Угорщині. Впродовж жовтня 1945 – липня 1949 рр. навчався на історичному факультеті Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «археологія», кваліфікація «історію»).

Упродовж листопада 1949 – жовтня 1952 рр. перебував в аспірантурі при кафедрі марксизму-ленінізму своєї alma mater (спеціальність «історія КПРС»). Одночасно працював за фахом на посадах: в. о. старшого наукового співробітника Карстово-Спелеологічної станції Московського державного університету ім. М. В. Ломоносова у Києві (серпень 1949 – лютий 1950 рр.), викладача Київської юридичної школи (вересень 1950 – вересень 1951 рр.) та асистента кафедри марксизму-ленінізму Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (вересень 1951 – вересень 1952 рр.).

Міністерством освіти УРСР у вересні 1952 року був направлений на посаду викладача у Глухівський учительський інститут. Почав працювати в інституті з лютого 1953 року. 1953 – 1956 роках викладав курс «історія КПРС», а з 1956 року – курс діалектичного та історичного матеріалізму. З 1956 р обіймав посаду старшого викладача кафедри марксизму-ленінізму.

На грудень 1958 року написав значну частину кандидатської дисертації з теми: «КПУ в боротьбі за розвиток промисловості на Львівщині в роки четвертої п'ятирічки». 1 вересня 1959 р. звільнений з посади за власним бажанням.

1975 р. на засіданні вченої ради у КДУ ім. Т. Г. Шевченка захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук з теми «Партийное строительство в западных областях Украинской ССР в 1944 – 1945 гг.».

З 1942 по 1945 рік перебував у лавах ВЛКСМ, з березня 1947 року – член ВКП(б). На момент влаштування на роботу володів польською та французькою («слабо»), російською та українською («добре»). (*ВАГНПУ, ОСВ І. Ф. Євсейчика, 23 арк.*).

Євченко (після укладання шлюбу у 1983 р. – **Львова**) **Пелагея Михайлівна** народилася 25 липня 1959 р. у с. Ямне Великописарівського району Сумської області у селянській родині. Упродовж 1976 – 1981 рр. навчалася на філологічному факультеті Харківського державного

університету ім. О. М. Горького (кваліфікація – «філолог. Викладач української мови та літератури»).

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1981 р. призначена на посаду асистента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнена 25 липня 1983 р. у зв'язку з переїздом до місця проживання чоловіка. Член ВЛКСМ з 1973 р. (*ВАГНПУ, ОСВ П. М. Євченко, пагінація відсутня*).

Єрмоленко Неля Миколаївна народилася 21 квітня 1966 р. в Глухові у родині робітника. У 1983 р. закінчила Глухівську СШ № 3. Впродовж 1983 – 1988 рр. навчалася на факультеті англійської мови Київського державного педагогічного інституту іноземних мов («вчитель англійської та французької мови»).

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1988 р. призначена на посаду асистента кафедри іноземних мов Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнена 18 серпня 1990 р. у зв'язку з переходом на роботу до Глухівської СШ № 6. За інформацією персональної анкети вільно володіла англійською та французькою мовами. Член ВЛКСМ з 1980 р. (*ВАГНПУ, ОСВ Н. М. Єрмоленко, пагінація відсутня*).

-Ж-

Жуйкова Марія Іванівна народилася 1920 р. у м. Глазов В'ятської губернії (нині – Удмурська республіка Російської Федерації) в родині робітника. У 1937 – 1941 рр. навчалася на факультеті російської мови і літератури Кіровського державного педагогічного інституту ім. В. Леніна. У 1941 – 1942 рр. працювала вчителькою російської мови та літератури Лебязької середньої школи (Лебязький район Кіровської області РРФСР), упродовж двох наступних років – вихователька дитячих садків заводу 544 і тютюнової фабрики м. Глазов. У 1944 – 1952 рр. – вчителька російської мови у школах м. Золочів (Львівська область). У 1952 – 1953 рр. – слухачка річних курсів підготовки викладачів мовознавчих дисциплін вищих навчальних закладів при Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка.

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1953 р. призначена на посаду старшого викладача російської мови Глухівського державного педагогічного інституту. 11 серпня 1955 р. звільнена у зв'язку з ліквідацією філологічного факультету.

За інформацією персональної анкети мала слабкий рівень володіння німецькою та чеською мовами Член ВКП (б) з 1949 р. (*ВАГНПУ, ОСВ М. І. Жуйкової, 13 арк.*).

Журавльов Дмитро Сидорович народився 2 жовтня 1918 р. у с. Мало-Мартіно Макушинського району Курганської області РФ у селянській родині.

У 1936 – 1939 рр. – навчався у Комаровському педагогічному училищі. 1939 – 1940 рр. – директор семирічної школи с. Вотиновка Барзаського району Кемеровської області. 1940 – вчитель історії в Кельбасській середній школі Барзаського району Кемеровської області. Із 22 червня 1941 по 3 вересня 1945 рр. перебував у лавах Червоної армії на політичних посадах (заступник політрука, заступник командира роти з політичної частини, старший інструктор з марксистсько-ленінської підготовки, пропагандист політвідділу, комсорг полку). 1942 – 1943 рр. – навчався у Хабаровському військово-педагогічному училищі. 1948 – 1956 рр. – працював у Вечірньому університеті марксизму-ленінізму при Іркутському гарнізонному Домі офіцерів Радянської армії. Демобілізувався 1956 р. у званні майора. Нагороджений орденом «Червона Зірка», медалями «За бойові заслуги», «За перемогу над Японією», «30 років Радянській Армії та флоту». Упродовж 1947 – 1950 рр. навчався на історичному факультеті Читинського державного педагогічного інституту («вчитель історії середньої школи»). 1956 – 1957 рр. – старший викладач історії КПРС Читинського медичного інституту. У 1951 – 1953 рр. на базі Іркутського державного університету ім. А. О. Жданова склав кандидатські іспити за фахом «філософія» («діалектичний матеріалізм», «історичний матеріалізм», «історія філософії», «німецька мова»). У січні 1955 р. прикріпився до консультпункту при кафедрі філософії Іркутського державного університету ім. А. О. Жданова для отримання консультацій з написання дисертаційної роботи. 1957 р. за хворобою переїхав з родиною у Крим. 1957 – 1961 рр. – директор Красноармійської середньої школи (Бахчисарайський район, Кримська область, у 1965 р. с. Красноармійське включено до складу с. Віліне). 1958 – 1962 рр. – депутат і член виконкому Красноармійської сільської ради. 1962 р. – вчитель історії Тургенєвської

школи-інтернату (Бахчисарайський район), вчитель історії Горностаївської середньої школи (Приморський район, нині – Ленінський район АР Крим).

15 серпня 1962 р. призначений на посаду асистента історії КПРС Глухівського державного педагогічного інституту. У жовтні 1963 – жовтні 1964 рр. – перебував у річній аспірантурі при кафедрі діалектичного та історичного матеріалізму Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. 1 жовтня 1964 р. переведений на посаду старшого викладача. Звільнений 12 вересня 1966 р. згідно ст. 47, пункт «в». Член КПРС з 1943 р.

(ВАГНПУ, ОСВ Д. С. Журавльова, 32 арк.).

-3-

Загинайло Василь Дмитрович народився 3 липня 1946 р. у м. Буринь в родині службовця. У 1964 р. закінчив глухівську СШ № 1. 1964 – 1965 рр. – дефектник глухівського заводу «Електронмаш». Упродовж 1965 – 1971 рр. навчався на факультеті двигунів літальних апаратів Харківського авіаційного інституту. 1971 – 1974 рр. – працював за направленням на посадах молодшого інженера, інженера та старшого інженера Всесоюзного науково-дослідного інституту експериментальної фізики у м. Арзамас-16 (Горьковська область РРФСР (з 1992 р. – Нижегородська область РФ). 1974 р. при означеному інституті склав кандидатський іспит («англійська мова»).

1 серпня 1974 р. призначений на посаду молодшого наукового співробітника науково-дослідного сектора мови Глухівського державного педагогічного інституту. 29 жовтня 1974 р. переведений на посаду викладача факультету підготовки вчителів ЗТФ з погодинною оплатою. 16 листопада 1974 р. – обраний на посаду викладача машинознавства. 1975 р. склав кандидатський мінімум на базі Київського педінституту ім. О. М. Горького («діалектичний та історичний матеріалізм»). Звільнений 15 грудня 1975 р. р. у зв'язку зі вступом до аспірантури Дніпропетровського державного університету. 1 грудня 1978 р. після повернення з аспірантури призначений старшим викладачем ЗТД і фізики. Був автором п'яти публікацій і двох винаходів. Мав військове звання лейтенанта-інженера. Член КПРС з 1975 р. (21 травня 1982 р. виключений з партії). 25 травня 1982 р. звільнений за здійснення аморальних вчинків. *(ВАГНПУ, ОСВ В. Д. Загинайла, пагінація відсутня).*

Зайка Іван Васильович народився 9 травня (26 квітня) 1902 р. у с. Орибіївка Прилуцького повіту Полтавської губернії (нині – с. Горобіївка Срібнянського району Чернігівської області) в селянській родині. Навчався у початковій школі, вищому початковому училищі, гімназії. У 1922 р. закінчив педшколу в Прилуках. Упродовж 1922 – 1926 рр. навчався на факультеті профосвіти Київського інституту народної освіти (кваліфікація «викладач наук мовно-лінгвістичних»). 1924 – 1926 рр. – учитель школи малописьменних у Києві. 1926 – 1930 рр. – завуч та викладач мови й літератури у Воздвиженському сільськогосподарському технікумі (х. Воздвиженськ Ямпільського району Глухівської округи). 1930 – 1938 рр. – завуч та викладач мови й літератури у Великосорочинській педагогічній школі. 1938 – 1939 рр. – викладач мови й літератури у Великохортицькій педагогічній школі (Запорізька область). Із серпня 1939 до серпня 1941 рр. – заступник директора Конотопського державного учительського інституту по навчально-науковій частині. У вересні 1941 р. евакуювався, родина лишилася у Глухові. Сам дістався на Донбас до брата, працював у Скотоватській залізничній школі. Отримав заборону на подальшу евакуацію від Ясинуватського РВК та був призваний. У жовтні 1941 р. потрапив в оточення на Донбасі, два роки перебував на окупованій території. Вдалося пробратися до родини на до с. Воздвиженське (Ямпільський район Сумської області). Від запропонованої посади директора школи відмовився, працював чорноробочим у саду. 6 серпня 1943 – 15 червня 1945 рр. – перебував у лавах Червоної армії. Брав участь у боях за Житомир, Львів, Тернопіль, Прагу. Нагороджений двома орденами «Червона Зірка», медалями «За відвагу». У 1945 – 1952 рр. – заступник директора Конотопського державного учительського інституту по науково-учбовій частині. Із грудня 1946 р. – завідувач кафедри російської літератури за сумісництвом. 1949 – 1950 рр. – в. о. завідувача кафедри педагогіки. У грудні 1947 – працював заступником голови 71 Конотопської виборчої округи. У 1949 – 1950 рр. на базі АН УРСР склав кандидатські іспити за фахом український і російський фольклор («український і російський фольклор», «діалектичний та історичний матеріалізм», «німецька мова»). 5 березня 1951 р. нагороджений значком «Відмінник народної освіти УРСР».

У зв'язку зі злиттям Конотопського та Глухівського учительських інститутів 1 вересня 1952 р. призначений завідувачем мовно-літературним відділом Глухівського державного учительського інституту. Звільнений 3 листопада 1952 р. у зв'язку зі смертю.

За інформацією персональної анкети мав слабкий рівень володіння німецькою та польською мовами. Безпартійний (*ВАГНПУ, ОСВ І. В. Заїки, 49 арк.*).

Запорожець Георгій Петрович народився 10 травня 1921 р. в с. Іванівка Куп'янського повіту Харківської губернії (нині – Куп'янський район Харківської області) у робітничій родині. 1933 – 1936 рр. перебував у дитячому будинку с. Волоско-Балакліівка Шевченківського району Харківської області. У 1939 р. закінчив Куп'янську педагогічну школу та достроково був направлений на роботу вчителем 1-4 класів у Шийківську семирічну школу (Борівський район, Харківська область). Наступного року був призваний до лав Червоної армії, строкову службу проходив у 3 полку зв'язку в м. Тбілісі. Під час війни обіймав посади командира відділення, телеграфного механіка, телеграфіста і старшого писаря відділу зв'язку. У складі підрозділів Північно-Кавказького, Закавказького, Кримського, II Українського та I Білоруського фронтів воював на території Румунії, Польщі, Німеччини. У роки війни був нагороджений орденами («Червона Зірка») і медалями («За відвагу», «За бойові заслуги», «За взяття Берліна», «За перемогу над Німеччиною»). Після демобілізації у званні молодшого лейтенанта технічної служби у грудні 1945 р., працював вчителем військової підготовки Нижче-Солонівської семирічної школи (Боровський район Харківської області, 1946 р.) та завідувачем Боровського районного будинку піонерів (1946 – 1947 рр.). Три місяці працював диспетчером комбінату ім. Сталіна у Краснодарському краї РРФСР. 1947 – 1948 рр. – інспектор УРП «Укрнафта» (м. Борислав, Львівська область). 1948 – 1956 рр. – вчитель фізичної підготовки у Тулиголовській семирічній школі (Глухівський район). Упродовж 1953 – 1957 рр. навчався у Полтавському учительському інституті (спеціальність – «вчитель російської мови та літератури 5-7 класів»). 1956 – 1959 рр. – вчитель фізичного виховання та співів у Ярославській середній школі (Глухівський район). 1959 – 1961 рр. – викладач музики по класу домри у Глухівській музичній школі.

1 вересня 1961 р. зарахований на посаду викладача музики Глухівського державного педагогічного інституту. Упродовж 1964 – 1967 рр. навчався у Харківському державному педагогічному інституті ім. Г. С. Сковороди («вчитель російської мови та літератури середньої школи»). 1 вересня 1968 р. переведений на посаду старшого лаборанта кабінету естетичного виховання. 4 вересня 1969 р. звільнився за власним бажанням. Безпартійний (*ВАГНПУ, ОСВ Г. П. Запорожець, 32 арк.*).

Захарова Наталія Михайлівна народилася 20 листопада 1952 р. у Києві в родині службовця. Її мати, Нарочна Лідія Кирилівна, була викладачкою Глухівського педінституту. У 1970 р. закінчила Київську середню школу № 102. 1970 – 1971 рр. – секретар-машиністка управління вищих і середніх педагогічних навчальних закладів Міністерства освіти УРСР. 1971 – 1973 рр. – технік відділу довідково-інформаційної роботи УкрНДІНТІ Держплану УРСР. 1973 – лаборант хімічного кабінету Київської СШ № 209. 1974 – 1977 рр. – вчитель географії Київської СШ № 209. Упродовж 1971 – 1977 рр. навчалася на вечірньому відділенні географічного факультету Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка («географія», спеціалізація «економічна географія»).

2 вересня 1977 р. призначена на посаду викладача кафедри природничих дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського з погодинною оплатою. 12 вересня 1978 р. переведена на 0,5 ставки викладача природничих дисциплін. 1 червня 1979 р. переведена на повну ставку. Звільнена 24 серпня 1982 р. у зв'язку із сімейними обставинами.

1982 – 1986 рр. – учителька географії Київської СШ № 209. Із 23 грудня 1986 р. до 10 вересня 1987 р. перебувала на посаді асистента кафедри природознавства ГДПІ з погодинною оплатою замість іншої працівниці, що перебувала у відпустці по догляду за дитиною. Член ВЛКСМ з 1967 р. (*ВАГНПУ, ОСВ Н. М. Захарової, 12 арк.; ВАГНПУ, ОСВ Н. М. Захарової 1986 – 1987, 9 арк.*).

Звагельська Ірина Борисівна народилася 2 вересня 1951 р. у Сумах в родині службовця. 1968 р. закінчила Сумську СШ № 8. 1968 – 1969 рр. – коректувальниця Сумського філіалу інституту «Укрміськбудпроект». Впродовж 1969 – 1973 рр. навчалася на відділенні російської

мови і літератури філологічного факультету Сумського державного педагогічного інституту ім. А. С. Макаренка. 1973 – 1974 рр. – учителька російської мови і літератури Степанівської СШ (Сумський район). 1974 – 1983 рр. – учителька російської мови і літератури Сумської СШ № 12. Нагороджена почесним знаком ВЛКСМ «Кращому вчителю-комсомольцю». За направленням Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського перебувала в аспірантурі НДІ викладання російської мови в національній школі АПН СРСР у Москві.

За направленням міністерства освіти УРСР 17 січня 1987 р. призначена на посаду асистента кафедри мов і літератури дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 24 червня 1987 р. рішенням ВАК СРСР отримала диплом кандидата педагогічних наук. 24 серпня 1987 р. звільнена у зв'язку з перерозподілом в Сумський ДПІ ім. А. С. Макаренка.

Член КПРС з 1978 р. (*ВАГНПУ, ОСВ І. Б. Звагельської, 19 арк.*).

Звагельський Борис Львович народився 29 березня 1925 р. в Чернігові у родині службовця. Навчався в загальноосвітніх школах Глухова та Серединої-Буди. 10 класів закінчив у м. Ковилкіно (Мордовська АРСР Російської РФСР), куди було евакуйовано родину. 1942 – 1944 рр. – навчався у Харківському авіаційному інституті (Казань). 1944 – 1946 – матрос на танкері «Грозний» (Чорноморське пароплавство). 1946 – 1948 рр. – навчався у Глухівському ДПІ, де закінчив фізико-математичний (1947 р.) та філологічний (1948 р., заочно) факультети. 1947 – 1948 рр. – комсорг інституту. 1948 – 1950 рр. – навчався у Сумському державному педагогічному інституті ім. А. С. Макаренка («вчитель російської мови та літератури»). 1950 – 1957 рр. – директор шкіл у Білобожниці, Почаєві (Тернопільська область), Русанівці та Липовій Долині (Сумська область). 1957 – 1966 рр. – завідувач Сумського районного відділу народної освіти. 1966 – 1973 рр. – старший викладач Сумського ДПІ ім. А. С. Макаренка. 1973 – 1979 рр. – завідувач кафедри усної та писемної мови; кафедри російської та зарубіжної літератури Кулябського педінституту (Таджицька РСР). 18 березня 1971 р. на засіданні вченої ради Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького захистив дисертацію «*Інституційне та військово-патріотичне виховання учнів у процесі вивчення творчості В. Маяковського*» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук. 13 грудня 1978 р. присвоєне вчене звання доцента.

12 жовтня 1979 р. призначений на посаду доцента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 1980 – 1982 рр. – т. в. о. завідувача кафедри мов і літератури. 21 лютого 1986 р. звільнений у зв'язку з виходом на пенсію за станом здоров'я.

Мав 6 медалей за участь в ВВВ, нагороджений знаком «Відмінник освіти Української РСР», «Відмінник освіти Узбецької РСР». Військове звання – капітан. Станом на 1979 р. мав 13 наукових статей (Москва, Донецьк, Київ, Душанбе, Владивосток,) і біля 500 газетних публікацій («Літературная газета», «Комсомольська правда», «Радянська освіта»). Член Спілки журналістів СРСР. Член КПРС з 1953 р. 1973 р. виключений, а 1976 р. поновлений у партії. (*ВАГНПУ, ОСВ Б. Л. Звагельського, 36 арк.*).

Зік Аліса Овсійвна народилася 1932 р. в Києві у родині робітника. З початком війни родина перебувала в евакуації у різних містах СРСР (Ленінград, Ворошиловград, Грозний, неназваний населений пункт в Узбецькій РСР, Фрунзе). 1949 р. закінчила Київську середню школу № 44. Впродовж 1949 – 1954 рр. навчалася на механіко-математичному факультеті Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «математика»).

За направленням міністерства освіти УРСР 25 вересня 1954 р. призначена на посаду асистента математики Глухівського державного педагогічного інституту. 1 вересня 1955 р. переведена на посаду старшого викладача кафедри математики. Звільнена 2 вересня 1959 р. у зв'язку з ліквідацією фізико-математичного факультету. Член ВЛКСМ з 1954 р. Безпартійна. (*ВАГНПУ, ОСВ А. О. Зік, 18 арк.*).

Зуб Петро Григорович народився 22 листопада 1932 р. у с. Ковалівка (нині – Шишацький район Полтавської області) у селянській родині. 1947 р. закінчив 7 класів Ковалівської середньої школи. 1947 – 1951 рр. навчався на відділі народних інструментів Полтавського музичного училища. У вересні – грудні 1951 р. працював викладачем музики і співів Великосорочинського педагогічного училища ім. Гоголя. Із грудня 1951 р. по жовтень

1953 р. перебував у лавах Радянської армії в Чорткові та Коломиї, демобілізувався молодшим техніком-лейтенантом авіації. Упродовж листопада 1953 – серпня 1956 рр. працював викладачем музики і співів Великосорочинського педагогічного училища ім. Гоголя. Після закриття педучилища, у 1956 – 1959 рр. обіймав посаду викладача музики Гадяцького технікуму підготовки культурно-освітніх працівників.

21 серпня 1959 р. призначений на посаду старшого викладача музики і співів Глухівського державного педагогічного інституту. 26 серпня 1961 р. звільнився за власним бажанням. Член КПРС з 1958 р. (*ВАГНПУ, ОСВ П. Г. Зуба, 10 арк.*).

Зубович Віктор Сигізмундович народився 15 лютого 1959 р. у с. Строків Попільнянського району Житомирської області в селянській родині. 1976 р. закінчив Строківську СШ. 1976 – 1977 рр. – учень збірника корпусів металічних суден калінінградського заводу рос. «Янгарь». 1977 – 1979 рр. – перебував у лавах Радянської армії у м. Рига. Мав звання лейтенанта. У 1980 р. – учень огранника діамантів на київському заводі «Кристал», учитель початкової військової підготовки у Строківській СШ. 1980 – 1981 рр. – слухач підготовчого відділення Київського державного університету. Впродовж 1981 – 1986 рр. – навчався на філологічному Київського ордена Леніна і Ордена Жовтневої Революції державного університету ім. Т. Г. Шевченка («філолог. Викладач української мови і літератури»).

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1986 р. призначений на посаду асистента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. У жовтні 1986 р. обраний головою студентського профкому інституту. 27 серпня 1987 р. звільнився за власним бажанням.

За інформацією персональної анкети мав слабкий рівень володіння німецькою та польською мовами.

Член КПРС з 1986 р. (*ВАГНПУ, ОСВ В. С. Зубовича, 20 арк.*).

Зубович Галина Петрівна народилася 26 лютого 1961 р. у с. Романівка Дзержинського (з 2003 р. – Романівського) району Житомирської області в селянській родині. 1978 р. закінчила Романівську СШ. 1978 – 1980 рр. – бухгалтер ферми № 1 колгоспу Богдана Хмельницького (с. Романівка). 1980 – 1981 рр. – слухач підготовчого відділення Київського державного університету Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Впродовж 1981 – 1986 рр. – навчалася на філологічному факультеті Київського ордена Леніна і Ордена Жовтневої Революції державного університету ім. Т. Г. Шевченка («філолог. Викладач української мови і літератури»).

За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1986 р. призначена на посаду асистента кафедри мов і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 12 вересня 1987 р. звільнилася за власним бажанням.

За інформацією персональної анкети мала слабкий рівень володіння німецькою та польською мовами. Член ВЛКСМ з 1975 р. (*ВАГНПУ, ОСВ Г. П. Зубович, 11 арк.*).

-І-

Іваненко Зоя Іванівна народилася 25 грудня 1928 р. у м. Первомайськ Первомайської округи (з 1954 р. – у складі Миколаївської області) у селянській родині. Середню школу закінчила у с. Синютин Брід Первомайського району. У 1945 – 1948 рр. навчалася у Первомайському педагогічному училищі. 1948 – 1949 рр. – вчителька початкових класів у с. Мала Долина Овідіопольського району Одеської області. Упродовж 1949 – 1953 рр. навчалася на факультеті мови і літератури Одеського державного педагогічного інституту ім. К. Д. Ушинського. В 1953 – 1956 рр. перебувала у аспірантурі при кафедрі українського мовознавства Одеського педагогічного інституту. За час навчання у аспірантурі склала кандидатські іспити («загальне мовознавство», «англійська мова», «польська мова», «діалектичний та історичний матеріалізм», «українське мовознавство»), підготувала дві статті та одну брошуру («Синоніміка приєменникових сполучень, що виражають часові відношення», 1959 р.). 1956 – 1960 рр. – викладачка Одеського інституту іноземних мов. Після перетворення інституту іноземних мов на факультет Одеського університету, перейшла на роботу середньої школи № 58.

7 серпня 1961 р. призначена на посаду старшого викладача методики української мови і каліграфії Глухівського державного педагогічного інституту. 19 червня 1962 р. на засіданні

вченої ради Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова захистила дисертацію «Синоніміка предложних словосочетаний в языке украинской народности», подану на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук за спеціальністю «українська мова». 16 вересня 1963 р. звільнена за самовільне залишення роботи.

У вересні 1963 р. перейшла працювати на посаду старшого викладача кафедри української мови Чернівецького державного університету. З 22 квітня 1966 р. – на посаді доцента кафедри української мови. 31 серпня 1976 р. звільнилася у зв'язку з переїздом в інше місто.

Іваненко З. І. є автором низки наукових праць, основні з них: «Синоніміка приєменникових словосполучень, які виражають часові відношення» (Одеса, 1959), «Синоніміка приєменникових словосполучень з просторовим значенням» (1962), «Безособові речення в поезіях Т.Г. Шевченка» (1964 р.), «Іменні односкладні речення в драматичних творах О. Корнійчука» (1965 р.), «Просте речення в буковинських говірках» (1965 р.), «Деякі особливості вживання приєменникових конструкцій у буковинських говорах» (1965 р.), «Приєменникові конструкції часу в сучасній українській мові» (Чернівці, 1968 –1969 рр.), «Приєменникові конструкції із значенням причини в українській мові» (Чернівці, 1971 р.), «Приєменникові конструкції мети в сучасній українській мові» (Чернівці, 1972 рр.), «Приєменникові конструкції із значенням місця в сучасній українській мові» (Чернівці, 1974 рр.), «Система приєменникових конструкцій адвербіального значення» (Київ, 1981 р.) та ін.

За інформацією персональної анкети вказано слабкий рівень володіння англійською та польською мовами. Член КППС з 1956 р. (*ВАГНПУ, ОСВ З. І. Іваненко, 22 арк.*).

Іванченко Ольга Едуардівна народилася 22 жовтня 1961 р. у м. Ростов-на-Дону в родині робітника. 1979 р. закінчила Ростовську СШ № 90. Впродовж 1979 – 1983 рр. – навчалася на математичному факультеті Ростовського-на-Дону державного педагогічного інституту (спеціальність «вчитель математики»). 1983 – 1984 рр. – вчитель математики Ростовської СШ № 90.

1 вересня 1984 р. призначена на посаду викладача кафедри математики з погодинною оплатою Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 22 лютого 1985 р. обрана на посаду асистента кафедри математики. 18 липня 1990 р. звільнена у зв'язку із закінченням терміну обрання (договору). Член ВЛКСМ з 1976 р.

(*ВАГНПУ, ОСВ О. Е. Іванченко, пагінація відсутня.*)

Іванюк Дмитро Васильович народився 1 травня 1932 р. у с. Горішній Іспас Станіславовського воєводства Польщі (з 1939 р. – с. Горішне (Гірське), з 1996 р. – с. Спас Коломийського району Івано-Франківської області) у селянській родині. У 1948 р. закінчив 7 класів Горішнянської школи. До 1952 р. вчився у школі робітничої молоді. 1952 – 1958 рр. працював вчителем німецької мови та ручної праці Конятинської середньої школи Путильського району Чернівецької області. У 1958 – 1963 рр. навчався на факультеті іноземних мов Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова (спеціальність «філолог, вчитель німецької мови середньої школи»). 1963 – 1964 рр. працював вчителем німецької мови Ковалівської СШ (Коломийський район, Івано-Франківська область).

26 вересня 1964 р. призначений на посаду викладача німецької мови Глухівського державного педагогічного інституту. 1 серпня 1965 р. звільнився за власним бажанням.

За інформацією, вказаною у персональній анкеті, володів англійською, німецькою та польською мовами. Безпартійний (*ВАГНПУ, ОСВ Д. В. Іванюка, 9 арк.*).

Ігнатенко Альбіна Михайлівна народилася 6 вересня 1940 р. в м. Улан-Уде Бурят-Монгольської АРСР РСФРР (нині – міський округ Республіки Бурятія, РФ) у родині робітника. Впродовж 1957 – 1962 рр. навчалася на біолого-хімічному факультеті Бурятського державного педагогічного інституту імені Доржі Банзарова (викладач хімії, біології та основ сільського господарства). 1962 – 1964 рр. – вчителька хімії та англійської мови Мурав'ївської восьмирічної школи (Анучинський р-н, Приморський край). 1964 – 1965 рр. – вчителька біології і хімії вечірньої школи у Владивостоці. 1965 – 1969 рр. – вчителька англійської мови СШ № 44 м. Улан-Уде. У серпні 1968 р. за запрошенням перебувала в Східній Німеччині (НДР).

У 1969 – 1972 рр. перебувала в аспірантурі Ленінградського ордена Трудового Червоного Прапора державного педагогічного інституту ім. О. І. Герцена. 21 грудня 1972 р. у вченій раді означеного вишу успішно захистила дисертацію на здобуття наукового ступеню кандидата психологічних наук «Возрастные особенности учеников среднего и старшего школьного возраста». 1972 – 1984 рр. – обіймала різні посади (асистент, старший викладач, в. о. доцента) на кафедрі педагогіки і психології Мурманського державного педагогічного інституту.

1 вересня 1984 р. прийнята на посаду старшого викладача кафедри педагогіки і психології Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнена 15 квітня 1985 р. у зв'язку з обранням за конкурсом в іншому виші (Слабузький ДП).

За інформацією, вказаною у персональній анкеті, володіла англійською та німецькою мовами. Член КПРС з 1970 р. (*ВАГНПУ, ОСВ А. М. Ігнатенко, пагінація відсутня*).

Іллян Георгій Петрович народився 1927 р. у м. Сновськ (з 1936 р. – місто Щорс Чернігівської області) у родині залізничника. Впродовж 1945 – 1951 рр. – перебував у лавах Червоної (Радянської) армії. Мав військове звання старшого лейтенанта-інженера. Нагороджений медалями «За перемогу над Німеччиною», «30 років Радянській Армії та Флоту», «Двадцять років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.», «Тридцять років перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.».

До початку війни устиг закінчити 8 класів, повну середню освіту здобув після демобілізації у 1952 р. Впродовж 1952 – 1958 рр. навчався на механіко-машинобудівному факультеті Ленінградського політехнічного інституту ім. М. І. Калініна. 1955 – 1956 рр. – слюсар-опалювач Ленінградської школи № 96. У 1958 – 1959 рр. – викладач Муромського радіотехнікуму. 1960 – 1963 рр. – аспірант Ленінградського політехнічного інституту. Впродовж 1964 – 1969 рр. за направленням працював старшим викладачем Хмельницького технологічного інституту. 6 червня 1969 р. у вченій раді Харківського ордена Леніна політехнічного інституту ім. В. І. Леніна захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук. Тема роботи – «Обрабатываемость аустенитных сталей твердосплавными инструментами».

1969 – 1972 рр. – доцент Чернігівського філіалу КПІ. 1973 – 1974 рр. – начальник технічного бюро Овруцького філіалу Київського дослідного заводу порціонних автоматів. 1974 – 1975 рр. – головний технолог Малинського дослідного-експериментального заводу. 1975 – 1977 рр. – начальник конструкторсько-технологічної лабораторії Житомирського заводу станків-автоматів. Станом на 1977 р. підготував 14 публікацій. У характеристиці за 1977 р. зазначено, що «економічна ефективність прийнятих до впровадження робіт по термоциклічному методу стабілізації геометричної форми корпусних і базових деталей по виготовленню біметалічних втулок і вдосконаленню геометрії ріжучих інструментів перевищує 200 тисяч крб. ».

25 серпня 1977 р. призначений старшим викладачем кафедри загальнотехнічних дисциплін і фізики Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 1 квітня 1978 р. переведений на 0,5 ставки старшого наукового співробітника НДС. 12 січня 1979 р. звільнений з роботи у зв'язку з обранням по конкурсу в іншому вузі (Житомирський філіал КПІ). Безпартійний. (*ВАГНПУ, ОСВ Г. П. Ілляна, 25 арк.*)

Ілляшенко Гурій Юхимович народився 29 листопада 1921 р. у с. Алтинівка Кролевецького повіту Чернігівської губернії (з 1939 р. – Кролевецький район Сумської області) в родині лікаря. Після закінчення Алтинівської середньої школи у 1939 р. призваний на військову службу. У жовтні 1939 – січні 1944 рр. перебував у лавах Червоної армії. Був командиром відділення на Західному та Калінінському фронтах. 10 серпня 1943 р. був важко поранений у руку та півроку перебував на лікуванні у Москві. Нагороджений орденом «Вітчизняної війни» II ступеня та медалями «За оборону Москви» і «За перемогу над Німеччиною». Лютий – жовтень 1944 р. – секретар Алтинівської середньої школи. У жовтні 1944 р. вступив на фізико-математичний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького. Після першого курсу перевівся на фізичний факультет Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, який закінчив у червні 1949 р. (спеціальність «викладач фізики. оптик»). За направленням міністерства освіти УРСР 15 серпня 1949 р.

розпочав працювати викладачем фізики Конотопського учительського інституту, де й перебував на посаді старшого викладача фізики до 1 вересня 1952 р. коли відбулося злиття Конотопського учительського інституту з Глухівським. Обирався депутатом Конотопської міськради. Упродовж 1951 – 1953 рр. на базі Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького склав кандидатські іспити («діалектичний та історичний матеріалізм», «англійська мова», «загальна фізика», «методика фізики»). Із січня 1955 по січень 1956 рр. перебував у річній аспірантурі при Українському науково-дослідному інституті педагогіки. Підготував дві статті та опублікував брошуру «Експерсії на виробництво» (1957 р.). 10 жовтня 1958 р. на засіданні вченої ради Київського педагогічного інституту ім. О. М. Горького захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук (спеціальність «методика викладання фізики»). 1 жовтня 1957 р. призначений на посаду завідувача кафедри фізики Глухівського педінституту. Звільнений 1 вересня 1959 р. у зв'язку з ліквідацією фізико-математичного факультету. Безпартійний. (ВАГНПУ, ОСВ Г. Ю. Ілляшенко, 44 арк.).

Ісаєв Іван Павлович народився 9 січня 1938 р. у с. Вовківка Шалигінського району Чернігівської області (нині – село Ходинської сільради Глухівського району Сумської області) у родині службовця. У 1955 р. закінчив Бигицьку середню школу у Сумському районі. Упродовж 1955 – 1960 рр. навчався на філософському факультеті Московського ордена Леніна та ордена Трудового Червоного Прапора державного університету ім. М. В. Ломоносова. У 1960 – 1962 рр. працював асистентом кафедри марксизму-ленінізму Сумського державного педагогічного інституту.

20 лютого 1962 р. призначений на посаду старшого викладача діалектичного і історичного матеріалізму Глухівського державного педагогічного інституту. 1 жовтня 1964 р. звільнений у зв'язку з від'їздом на навчання в аспірантуру. Кандидат в члени КПРС. (ВАГНПУ, ОСВ І. П. Ісаєва, 13 арк.).

1. Біографія Іваненко Зої Іванівни // Видатні люди – вихідці з кафедри сучасної української мови. Сайт філологічного факультету Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://clg-phil.chnu.edu.ua/index.php?page=ua/30deps/50modemukrlang/10history/40noted/090ivanenko>
2. Каталог національної бібліотеки України імені Володимира Вернадського [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_img/cgiirbis_64.exe
3. Коллекции электронной библиотеки Российской государственной библиотеки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://search.rsl.ru/>
4. Сумщина від давнини до сьогодення: науковий довідник / Сумська облдержадміністрація, Держархів Сумської області; [упоряд. Л. А. Покидченко; Л. П. Сапухіна (відп. ред.) та ін.]. – Суми: Слобожанщина, 2000. – 384 с.

Реконструирован жизненный и научный путь научно-педагогических сотрудников, которые в 1952 – 1991 гг. работали в Глуховском национальном педагогическом университете им. А. Довженко в советское время. Предложенный перечень продолжает тему начатую во втором выпуске «Исторических студий общественного прогресса»

Ключевые слова: научно-педагогические работники, вуз, кафедра, ректорат, должность.

Materials for biographic dictionary "Research and educational staff of Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in 1952 – 1991". The report reconstructs courses of life and science of research and educational staff who worked in Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in Soviet time.

Keywords: research and educational staff, vuz (institute of higher education), department, university administration, office.